

The title 'KAÇIŞ ODASI' is rendered in a large, bold, serif font. The letter 'K' has a small star above it. The letter 'A' is replaced by a ladder. The letter 'Ç' has a small castle tower above it. The letter 'I' has a small star above it. The letter 'S' has a small keyhole above it. The letter 'O' is replaced by a skull. The letter 'D' has a small leaf above it. The letter 'A' has a small key above it. The letter 'S' has a small key above it. The title is surrounded by various decorative elements: a feather on the top left, a small animal head on the left, a small key on the right, a feather on the top right, a small animal head on the right, and a small key on the right.

KAÇIŞ ODASI

CHRISTOPHER EDGE

İNGİLİZCEDEN ÇEVİREN: CEREN CEYLAN

BİLGİ YAYINEVİ

Alex ve Josie için

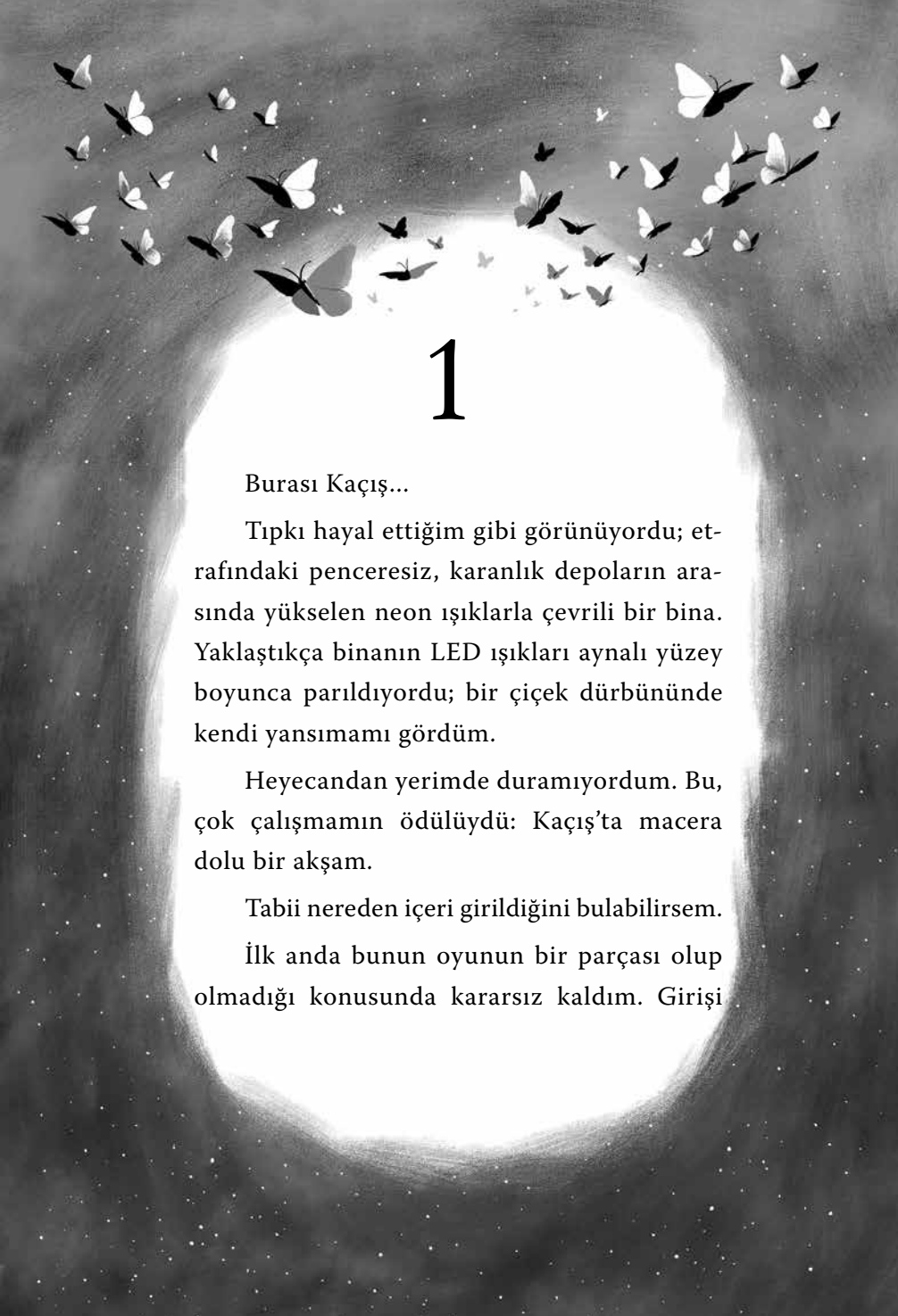

“Tüm insan yaşamının temel amacı oyundur.”

G.K. Chesterton

1

Burası Kaçış...

Tıpkı hayal ettiğim gibi görünüyordu; etrafındaki penceresiz, karanlık depoların arasında yükselen neon ışıklarla çevrili bir bina. Yaklaştıkça binanın LED ışıkları aynalı yüzey boyunca parıltıyordu; bir çiçek dürbününde kendi yansımanı gördüm.

Heyecandan yerimde duramıyordum. Bu, çok çalışmamın ödülüydü: Kaçış'ta macera dolu bir akşam.

Tabii nereden içeri girildiğini bulabilirsem.

İlk anda bunun oyunun bir parçası olup olmadığı konusunda kararsız kaldım. Girişi

arayarak binanın çevresinde bir tur attım ama tek görebildiğim uçsuz bucaksız cam duvardı. Sanki binayı tasarlayan kişi kapı koymayı unutmuştu; bu, ziyaretçiler için sıkıntılı bir durumdu. Belki de buraya Kaçış demelerinin sebebi buydu; çıkış yolunu bulmak bu kadar zor olduğu için.

Sonra kapıyı fark ettim. Duvarın ortalarındaki yansıma zannettiğim şey aslında bir döner kapıymış, parlak paneller binanın geri kalanının etrafını sararken pürüzsüz camlar dışarı doğru hafifçe kıvrılıyordu. Bir an burada duraksadım, kapıda yansımamı görüyordum. İlerleyip sağdaki paneli ittim, artık oyunun başlaması için sabırsızlanıyordum.

Panel kıpırdamadı. Kapı kilitliydi.

Yukarı baktığımda tavandan sarkan siyah, yuvarlak kamerayı gördüm, tam ortasında kırmızı bir nokta vardı. Birileri beni izliyordu.

Kameraya sıcak bir şekilde el salladım.

Yüzümde umut dolu bir gülümsemeyle, “Benim, Yama-ze Oswald” dedim. “Oyunu oynamaya geldim.”

Yanıt gelmeden önce kısa bir sessizlik oldu. Sonra döner kapının kilidinin açıldığını işittim. İlk testi geçmiştim, paneli yeniden ittim ve kapıdan geçerek Kaçış’a adım attım.

İçerideki havanın daha soğuk olduğunu hemen hissettim, kapı arkamdan kapandığında dışarıdaki trafik uğultusu yerini sessizliğe bıraktı. Bir çeşit lobideydim, bir uzay gemisinin kontrol odasına benzeyen geniş, yuvarlak bir alan-

dı burası. Kavisli duvarlarda binanın dışında parlayan aynı rahatlatıcı desenler dalgalanıyordu; lobiye tavandan sarı ve iç içe geçmiş halkalardan oluşan ışıklarla aydınlanıyordu. Tam ortada yuvarlak bir resepsiyon masası vardı. Yüzeyi, yerleri de kaplayan aynı parlak beyaz renkte ışıltıyordu. Buraya bin kişi sığabilir gibi duruyordu ama etrafıma baktığımda yalnız olduğumu fark ettim.

Resepsiyon masasına doğru ilerledim, boş lobide adımlarımdan çıkan keskin ses yankılanıyordu. Beni karşılamak için birileri olur sanıyordum ama masaya ulaştığımda üzerinde yalnızca isminin olduğu bir yaka kartının durduğunu gördüm.

YAMAZE

Kartı alıp taktım. En azından ismimi doğru yazmışlardı. Yamaze, s değil z ile.

Rezervasyon yaptırırken babam en muhteşem kaçış odasının burada olduğunu söylemişti. Bazıları bunlara kaçış oyunları ya da kilitli oda maceraları diyor ama hepsinin işleyişi aynı. Bir grup oyuncu bir odada kilitli kalıyor, süre dolmadan buldukları ipuçlarını ve bilmeceleri çözüyorlar. Ben de bilmeceler çözmeyi severim, o yüzden babam buranın benim için mükemmel bir hediye olacağını düşünmüştü. Ama görünüşe bakılırsa yalnız oynayacaktım.

“Merhaba!”

Bu selamlama ödümü kopardı.

Hafifçe döndüğümde hemen yanımda bir kızın durduğunu gördüm. Pespembe güneş gözlüğünün ardındaki gözleri görünmüyordu ama kocaman gülümsemesi gözlüğünden bile daha çok ışıltı saçıyordu. Gevşek saç örgüleri omuzlarından sarkıyordu, koyu kahverengi teninde çiller vardı. Önünde eski bir oyun konsolu logosu olan kısa kollu bir tişört, siyah beyaz ekoseli pantolon ve neon yeşili bir spor ayakkabı giymişti. Gerçekten çok havalı görünüyordu.

“Burada mı çalışıyorsun?” diye sordum.

Gözlüğünü çıkardı, başını iki yana sallayıp tişörtündeki yaka kartını işaret etti.

Gülümseyerek, “Ben Adjoa” dedi. “Buraya oyunu oynamaya geldim, tıpkı senin gibi.”

Ben de ona gülümsedim, heyecanı bana da geçmişti. Kaçış’ı ilk gördüğümdeki gibi bir heyecan dalgası yükseliyordu içimde. Belki de bu oyun her şeye rağmen eğlenceli olacaktı.

Adjoa kaşını merakla kaldırarak, “Ee, diğerleri nerede?” diye sordu. “Takım olacağız zannediyordum.”

Döner kapı onu yanıtlarmışçasına vızıldadı, lobiye iki oğlanın girdiğini gördük. Benimle ve Adjoa’yla aynı yaşta görünüyorlardı. Güneş gözlüğünü çıkardığında Adjoa’nın da benim yaşlarımda bir kız olduğunu görmüştüm. Ama oğlanlar, aynı yaşlarda olmamız dışında tamamen farklı görünüyorlardı.